

om de kunne hjælpe noget — ikke være tilstrækkelige til at undgå en øget belastning af lånemarkedet. Han beskæftigede sig i denne forbindelse med spørgsmålet om at overveje ændringer i de for det industrielle byggeri og værkstedsbyggeriet gældende afskrivningsregler.

Både *Finn Poulsen* (V) og *Hastrup* (KF) erklærede sig villige til et sagligt samarbejde til løsning af boligproblemerne. Dette måtte imidlertid forudsætte en virkelig frigørelse af byggeriet med mulighed for fri konkurrence. Reguleringerne måtte afvikles, før man kunne iværksætte rationel langtidsplanlægning af byggeriet. Lovforslaget var ikke tilfredstillende, og forudsætningen for, at man skulle nå et resultat, måtte være, dels at lovforslaget ændredes på flere punkter, dels at regeringen nu klart gav udtryk for sin målsætning i boligpolitikken på længere sigt.

Else-Merete Ross (RV) var tilfreds med, at lovforslaget og dets bemærkninger indeholdt ophævelse af visse restriktioner, men fandt det uheldigt, at boliglovene ustandseligt blev ændret, hvilket forhindrede den nødvendige ro og planlægning inden for byggeriet. Hun kunne give tilsagn om velvillig behandling i udvalget, men måtte lægge megen vægt på at få de mange forhold, som lovforslaget berørte, grundigt belyst, så de kunne blive løst i en fornuftig indbyrdes sammenhæng.

Kai Moltke (SF) var ikke tilfreds med lovforslagets tendens. Han fremhævede bl. a., at en yderligere udvidelse og betryggelse af det sociale byggeris rolle var nødvendig.

Johan Asmussen (Uafh) betonedede, at selv en kraftig forøgelse af byggekapaleten ikke ville være tilstrækkelig til at klare vanskelighederne i boligspørgsmålet. Boligproblemerne kunne kun løses, hvis man samtidig gennem en huslejeudligning fik løst problemerne på lejeområdet.

Som det vil fremgå af det foregående, underkastedes lovforslaget som et resultat af udvalgsbehandlingen en række ændringer, herunder den, at bestemmelserne om nedsættelse af *lånegrænserne* udgik af forslaget. Baggrunden herfor var, som det fremgår af udvalgets *betænkning*, at udviklingen siden lovforslagets fremsættelse var gået i retning af forhøjelser i byggeriets anskaffelsessummer og finansieringsudgifter. Herefter ville — selv med fastholdelse af de gældende lånegrænser — beboerinskuddet i en lejlighed i det sociale byggeri udgøre omtrent samme beløb som forudsat ved lovforslagets fremsættelse. Dette skyldtes dels de ændrede pris- og renteforhold, dels at det ved boligloven af 20. februar 1964 gennemførte bruttolåneprincip først nu var ved at slå helt igennem.

I betænkningen siges bl. a.:

„Boligministeren har under henvisning hertil udtrykt betænkkelighed ved på nuværende tidspunkt at gennemføre de i lovforslaget indeholdte nedsættelser af lånegrænserne. Under de i dag herskende